

Хутір вишневий

Ліна Костенко

В.Ц.

Там, за порогами, в степах,
де землі щедрі і розлогі,
сидять лелеки на стовпах
і ріллі дихають вологі,

там що не впало — проросло,
шляхи — як рокіт на бандурі,
там як зривались чорні бурі —
чорнозем тоннами несло, —

Вишневий Хутір... Ні душі.
А де ж ті вишні, де ті вишні?
І де ті сни давнеколишні?
Нема вже й стежки до соші.

Якийсь зальотний самосій —
і той аж сизий, аж смушевий.
Лише у пам'яті твоїй
той хутір все іще Вишневий.

Цвінуть іще ті вишняки,
за обрій стелиться пшениця,
і йде у школу навпрошки
маленький хлопчик пішаниця.

А Дике Поле, Дике Поле! —
по груди коням деревій.
А мати свій городець поле, —
все ще у пам'яті твоїй.

А мати поле, мати поле.
Земля тужавіє, тверда.
Згорів город, і жито кволе,
і в річці висохла вода.

Все обступили солонці.
Рілля вродила камінцями.
Стоять порожні криниці,
береться сіль до самих цямрин.

Земля — як панцир черепах,
лежить, не змита і грозою.
Вишневий Хутір у степах
немов пропечений сльозою.

А ваша хата ще стоїть,
забиті навхрест ваші вікна.
Землі хоч тисячу століть —
вона не втішиться, не звикне,

що кінь в степу не заірже,
що вже нема верби тієї,
де мертвий хутір стереже
могилу матері твоєї...